

Társadalmi fejlődésünk jelenlegi szakaszában a szocialista demokrácia nem lehetőség, hanem szükségszerűség. Ma már irányítani, vezetni, végrehajtani, célkitűzéseket, határozatokat teljesíteni az érintett emberek alkotó véleményének felhasználása és aktív részvétele nélkül nem lehet.

Ez még akkor is igaz, ha a szocialista demokrácia tartalma tudatunkban és cselekedeteinkben nem mindig a valóságnak megfelelően jut kifejezésre. Ma még nem ritka jelenség, hogy a szocialista demokrácia alatt sokan csak a vitatkozás, a beleszólás jogát értik, megelégedve a kötelességekről.

Megfelelően élni a lehetőséggel

Az embereknek nem elég a lehetőséget megadni, az utat is meg kell mutatni, hogy demokratikus jogaikkal megfelelően tudjanak élni. A párt- és állami szerveknek a tanácsi munka fejlesztésére, a budapesti párt vb-nek a lakóterületi politikai munka továbbfejlesztésére hozott határozatait, valamint a tanácsstörvény sikeres alkalmazása fokozott követelményeket támasztanak a tanácsstag munkájával szemben. Végrehajtó bizottságunk ezért tekinti fontos feladatának a tanácsstagok tájékoztatását, s önképzésük segítését.

Tanács- és vb-üléseinken rendszeressé vált a tájékoztatás. Ismertetjük az előző ülés óta történt fontosabb eseményeket, beszámolunk a különböző szervekkel folytatott jelentősebb tárgyalásokról. Tájékoztatjuk a tanácsstagokat a lakosságot közvetlenül érintő jogszabályokról, miniszteri rendeletekről, fővárosi tanácsi határozatokról. Így például elmondtuk az óbudai városrekonstrukció első és második ütemében tervezett feladatok végrehajtásának helyzetét, a hatósági munka vizsgálatának tapasztalatait. Számot adtunk az ipartelepítéssel kapcsolatos tárgyalások eredményeiről, a tanács és a kerületi KISZ vb együttes üléséről.

A testületi ülések előterjesztéseiről ma még nem mondhatjuk, hogy az mindenkor megfelel a szervezeti és működési

A nyílt várospolitika jegyében

Változatos módszerek a tanácsstagok tájékoztatásában

szabályzatban foglaltaknak. („A tárgy ismertetése keretében röviden és tömören azokat az adatokat, tényeket és körülményeket kell közölni, amelyek a döntéshozatalhoz szükségesek... Ismertetni kell az előzményeket... Azonos tárgykörben hozott-e már a testület határozatot, végrehajtása hogyan történt meg és milyen volt a hatása... Ismertetni kell, hogy mely szervekkel egyeztetették a témát, s véleményeltérés esetén ezen szervek eltérő véleményét csatolni kell.”)

Jóváhagyás helyett dönteni kell

Tehát a szabályzat hatályosulása érdekében a tevékenységi felügyelet további korszerűsítésére van szükség. Vannak azonban már követendő példák. Az 1973. évi gazdasági tervjavaslat az útfelújítási hitelfedezet felhasználására alternatív megoldást tartalmazott. A tanácsülés végül is utcákra vetítve, a műszaki szükségszerűség, a végleges vagy átmeneti megoldás alkalmazása és körzetenként az ellátási szint figyelembe vételével konkrétan döntött a kérdésben.

A tanács bebizonyította alkalmasságát, a laikusok is képesek voltak a legjobb megoldást választani.

A tanácsstagok döntöttek és nem egyszerűen jóváhagytak. Egyhangú elhatározás született, amelyben az is megfogalmazódott, hogy minden tanácsstag védeni fogja a közös döntés helyességét.

Ha a tárgyalt téma lehetővé teszi, a testület elé több javaslatot tartalmazó előterjesztést kell vinni, úgy, hogy a döntéshozatal figyelembe veendő elvekre is rámutatunk.

Tapasztaltuk, hogy néhány tanácsstag a

napirendek többségéhez alkotó módon szól hozzá. Kutatni kezdtük az okot, vajon a hozzáértés, a felelősségérzet vagy csak a szereplési láz következménye ez? Csupán azt kellett megkérdezni, hogyan készülnek fel a tanácsülésre. Hegedűs László tanácsstag például elmondta, hogy amennyiben a napirend azt indokolja, lakóbizottsági vagy kibővített lakóbizottsági ülést tart. A munka megéri a fáradságot, mert eddig még mindig megfelelő utával látta el. Ilyenkor persze az ülés után a vitát s a hozott döntést szívesen ismerteti.

A lakóterületi politikai munkában igen hasznosak a politikai körzetenként folyó, az adott területet érintő témákról szóló beszélgetések. Ezekben a tanács tisztviselői, az illetékes pártkörzet vezetői, a tanácsstagok, s a lakóbizottságok vesznek részt. Erre eddig évenként egy-két alkalommal került sor.

A kerületi népfőnökséggel közösen készítettük el a tanácsstagok tájékoztatásának és önképzésük segítésének 1973. évi programját. Ezzel is segíteni kívánjuk a tanácsstagoknak az üléseken, bizottságokban, a tanács szerveiben és a lakosság körében végzett munkáját, a tanácsstagok politikai, államjogi ismereteinek bővítését.

Építők és építetők találkozója

Az utóbbi időben a nyílt várospolitika jegyében tehát számos hasznos kezdeményezés született.

Például a tanácsstagok klubja és fóruma keretében szerveztük meg a tanácsstagok és a szolgáltatást végző vállalatok vezetőinek találkozóját. Rendkívül jól sikerült a kereskedelmi vállalatok vezetőivel való eszmecsere. A vállalati

tok vezetői ismertették azokat a lehetőségeket, amelyek az ellátás javítását szolgálják, s elmondták gondjaikat is, amelyek megoldásához a tanácsstagok segítségét kérték. A tanácsstagok pedig a lakók igényeit, kéréseit tolmácsolták. Végül mindkét „fél” megnyugodva távozott és néhány dolog elintéződött anélkül, hogy terjedelmes akta lett volna belőle.

A kerületi művelődési házban 1971 végén került sor az építők és építetők találkozója. Ezt egyébként országgyűlési képviselőnk, dr. Szép Zoltán kezdeményezte. A megjelent több mint 200 ember kérdéseire az EVM egyik főosztályvezetője és a 42-as Állami Építőipari Vállalat vezérigazgatója válaszolt. Szó volt a szanálásokról, a házigyári lakások hibáiról, a garanciális javítási munkák elhúzódtásáról, s többek közt Óbuda megfelfrattalan régészeti emlékeiről is.

Télen a Fővárosi Közmű Főigazgatóság vezetői találkoztak a kerület lakosaival, ismertették a főváros, főként a III. kerület közműhelyzetét, s a fejlesztési terveket. Sorolhatnánk tovább a példákat, de törekvéseink bemutatására ennyi is elegendő.

Valljuk, hogy érdemes volt a szocialista demokrácia fejlesztésén fáradozunk. Megerősítette, s bizonyította ezt a most lezajlott jelölőgyűléseken való tömeges részvétel és a közel ezer hozzájárulás, valamint a sok társadalmi munkafelajánlás. A választók elmondták — végzett munkánkat megköszönve és elismerve —, hogy a jövőben még aktívabban kívánnak részt venni a várospolitikai munkában.

Hisszük, hogy valamennyi tanácsstag — aki április 15-én elnyeri a választók bizalmát — látja azt a fokozott követelményt, amit a tanácsi munkában érvényesíteni kell, s kerületünk lakosságának aktív támogatásával, együttműködve valósítjuk meg politikai, gazdasági célkitűzéseinket.

Dr. Gritz Arnold,
a III. kerületi Tanács vb-titkára

A NEMZETI BIZOTTSÁGTÓL AZ 1973-AS VÁLASZTÁSOKIG

Egy tanácsstag gazdag életútja

Budapest I. kerületének 47-es választókerületében ismét tanácsstagnak jelölték Pécsi Lászlót. Hogy kit tisztelhet a lakosság szívében, ezúttal mondja el ő maga:

1945. február 12-én éjjel hagyták el a német csapatok az I. kerületet. Felszabadult egész Budapest. Én akkor már majdnem két éve bújkáltam a várnegyed alatti alagutakban, úgy ismertem az egész labirintusrendszert, mint most a kerület kanyargó, dombokra kuszó utcáit.

Az egész kerületben talán tíz ép ház se volt akkor. Néhány, addig illegálisban levő elvtársammal együtt létrehoztuk maroknyi kis pártszervezetünket, s első teendőnk a közigazgatás megszervezése volt. A régi előjárásági emberek nagy része elmenekült, az épület is romokban hevert.

A megalakult nemzeti bizottságban tízen voltunk, mind az öt párt két-két képviselője. Bizottságunk irányításával kezdett el dolgozni az előjáróság. Rendbehoztunk egy viszonylag épen maradt épületet. Egymás után jelentkeztek az itt maradt régi tisztviselők, de kerestünk is a közigazgatási munkában jártas embereket.

Munkánk persze bőven akad. Első lépésként rá kellett beszélni a rémült, az ágyú- és puskalövésektől még mindég rettegő embereket, hogy jöjjenek fel a pincéből. Aztán számos röpgyűlést hívtunk össze, hogy megszervezzük az addig ismeretlen fogalmat jelentő társadalmi munkát.

Az életet jelentő

teendőkről volt szó. El kellett takarítani a romokat, a téglarakások alatt heverő elhullott állatok, halott emberek tetemét, helyreál-

utat. A németek ugyanis beföldeltek mind a két oldalát, s a benne felhalmozott rengeteg autót, harckocsit fölgújtották.

Hazánk felszabadulását mi éppen egy apró, de akkoriban jelentős dologgal ünnepeltük. Aznapra sikerült megszervezni a mai gyönyörű Zöldfa vendéglő helyén álló kis étteremben a népkonyhát, így mindennap minden ember kaphatott egy tál meleg ételt.

Aztán megindult az első villamos a mai Moszkva tér és a Móricz Zsigmond körtér között. Sőt, már arra is volt „időnk”, hogy a csodálatos műemléket, a Mátyás-templomot rendbehozzuk. Kiástuk a romok alól az Állami Nyomda és a Dobozgyár megmaradt, értékes gépeit. De még arra is futotta a nemzeti bizottság erejéből, hogy őrséget szervezzen a Vár kincseinek, romos épületeinek védelmére.

litani, pontosabban lakhatóvá tenni a házakat, kijavítani a tetőt, papírral beragasztani az ablakokat, járhatóvá tenni az utcákat...

A várbeli lakosság általában nem a munkások közül került ki. Ezeknek az uraknak és nagyságos asszonyoknak talán még soha nem volt kalapács, ásó, más szerszám a kezében. Bizony meg kellett tanulni az ékeesszólást is, hogy a józan eszükre apellálva, megkezdjék a munkát. S dolgoztunk együtt mindnyájan. Öregek, fiatalok. Az életért.

A napokban fogott meg az utcán egy idős néni a választókerületemből: „Mikor lesz már meg az alagút? — kérdezte. — Olyan rossz, hogy csak kerülővel juthatok el az unokámhoz.” „Kerülővel, mint huszonnyolc évvel ezelőtt, igaz-e?” — kérdeztem vissza tőle. Erre ő is elmosolyodott. Mert eszünkbe jutott, hogy 45-ben, szinte ugyanebben az időben, egymás mellett fogtuk a lapátot a tavaszi napsütésben, hogy az emberek kérésére járhatóvá tegyük az alag-

A két munkáspárt egyesülése után létrejött új párban aztán hozzáálltunk a tanácsrendszer előkészítéséhez. Szívügyünk volt, hogy

az új tanács olyan legyen,

amilyennek pár évvel ezelőtt, az előjáróság idején még csak „álmodtuk”. Munkájában ne egyszerűen pótolja a régit, hanem többet és mást adjon az embereknek. Az emberekért legyen!

Az első tanácsválasztáskor, 1950-ben választottak meg először tanácsstagnak. Mindjárt az építési állandó bizottság elnöke lettem, mint „szakmabeli”, a felszabadulás előtt ugyanis kőművessegéd voltam. Akkoriban az építési osztálynak volt a legtöbb és talán legnehezebb dolga. Fel kellett mérni a házak állapotát. Az életveszélyes házakból szép szóval vagy erőszakkal ki kellett költöztetni az embereket, s lakható másik otthont adni nekik.

Persze, ha visszagondolok az elmúlt évtizedekre, soha nem volt könnyű a dolgom. Sokat harcoltam, tettem, szaladgáltam mindig az emberekért, akár közéleti, akár társadalmi, akár tanácsstagi mun-

kanak nevezték is azt. Nekem mindig természetes volt, hogy ne csak magamért éljek, hanem sok-sok más ember, nemegyszer ki se mondott gondját-baját is a vállamra vegyem.

1932-ben, húszéves koromban kerültem fel Budapestre. A fővárosból mindjárt ezt a kerületet láttam meg először, mert ide, a Fő utcai börtönbe hoztak, mint kommunistát. A börtönből kikerülve aztán itt kezdtem el dolgozni is,

hozzánöttem ehhez a kerülethez.

1954 óta ugyanezt a körzetet képviselem. Itt jelöltek most is. Ma persze sokkal jobb körülmények között dolgozunk, mint régen, de gond azért most is bőven akad. Vannak olyan ügyek, amik nyugtalanítanak, bánt, hogy nem tudok segíteni bennük. 80—100 éves házaim vannak, előregedett lakások, piszkos, elhanyagolt épületek. Sokan nem tartják be a társadalmi együttélés legelemibb követelményeit sem. Mondjam azt, ma néha nehezebben tudok valakit rábeszélni arra, hogy ne öntse a kuka mellé a szemetet és ne a lépcsőházba rakja ki az ócska bútorát, mint huszonnyolc évvel ezelőtt egy gróft, hogy fogja meg a lapát nyelét?... A lakásosztály mellett működő társadalmi bizottság elnökeként is adódnak bökös teendőim. Persze hat éve, amióta nyugdíjban vagyok, időm is jobban van minderre.

De szívesen is csinálom, s nem is tudnám elképzelni az életemet a közösségért vállalt munka nélkül. Három gyerekeket is mindig erre neveltem. Elmondhatatlanul kellemes azt érezni, hogy az emberek tisztelnek, szeretnek, megbecsülnek. És semmi más hoz nem hasonlítható jó érzés volt átvenni a Szocialista Hazáért Érdeméremet, s tanácsi munkámért a Munka Érdemrend bronz fokozatát.

Pécsi László feltve őrzött kincse, a legelső megbízólevel.

Feljegyezte: Déleg Anna